

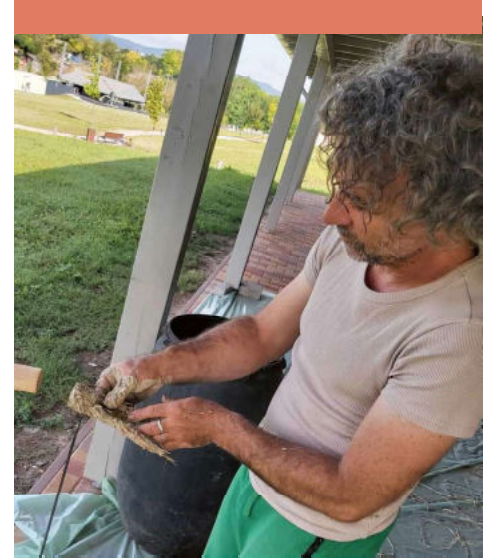
CZÉTÁNY KRISZTINA

A Képző- és Iparművészeti Szakgimnázium kerámia szakára jártam, majd az érdeklődésem a filmművészet felé irányult, ezért mozgókép és média szakon végeztem. Később a művészetterápiában rejlő lehetőségeket szerettem volna kiaknázni, ezért elvégeztem a MOME művészetterápiás képzését. Jelenleg a konceptuális művészet és a művészetterápia foglalkoztatnak, mindkettő izgalmas terület, amely lehetőséget ad a kreativitás kibontakoztatására és a személyes fejlődésre. Számomra az a vonzó, ha egy műalkotás mögött koncepció, vagy egy gondolat, történet van. Az *Öntermő* című installációnál ez vezérelt. Az elkészült műnél az elkészítési folyamat, illetve a közösségben végzett alkotómunka is fontos volt számomra, illetve a puszta látványtól a mélyebb jelentés.

NAGY EDIT

2006-ban diplomáztam a Magyar Képzőművészeti Egyetem szobrász szakán. Azóta Móron élek, férjemmel Pintér Balázs szobrászművésszel és két fiunkkal. Az utóbbi években főként köztéri, figurális alkotásokat készítettem: bronzból és kőből. Jóleső érzés, hogy most korábbi nonfiguratív kislasztikáim mindig bennem élő formanyelvét újraélem. Fontosak a művésztelepek, mert ezek a tiszta alkotómunka fészkei. Az alkotótelepen készített *Rétegek* című kislasztikám vályoggal besimitott ytong téglából készült. Vízszintesen rétegződő, levegős, hullámzó formarend, melyet a táj, a fölötté úszó felhők, és a talajszint alá benyúló életteli föld harmonikus, egyensúlyba rendeződő billegése és osztottsága ihletett.

PINTÉR BALÁZS

2004-ben diplomáztam a Magyar Képzőművészeti Egyetemen, szobrász szakon. Móron élek és dolgozom feleségemmel Edittel. Nagyon szeretek dolgozni fával, agyaggal, párbeszédet folytatni a természetes anyagokkal. Az alkotás folyamata nekem ugyanolyan fontos, mint a végeredmény. Munkáim szándékosan vázlatosság benyomását keltetik, mert ezek a motívumok rögzítik a készítés közben felszabaduló erőt. A művésztelepeken folytathatunk régebben megkezdett gondolatokat és újak is kialakulhatnak, ideális helyzetben számomra ez az alkotómunka egyik magaslata.

BEREI ZOLTÁN

A Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen diplomáztam média szakon. Az alkotói munka mellett tevékenységeim integráns része a tanítás.

Az egyetemet befejezve, Budapesten egy lomtalanítás alkalmával talált elszárgult kis könyvben, egy úgynevezett „járás-mutatóban” fedeztem fel, hogy a Bodrogköz, ahol felnőttem a Dadai járás része volt. Innentől kezdve nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a szülőhelyem is determinálja, hogy dadaista művész legyek.

Az elkészült művek motívumai számos belső kapcsolatot mutatnak a dada, fluxus és *Infermental* videóperiodika hálózat-építő törekvéseivel.

Gyakran dolgozom együtt más művészekkel és diákjaimmal közös projekteken, amelyeket végigkísér egyfajta kísérletező tendencia.

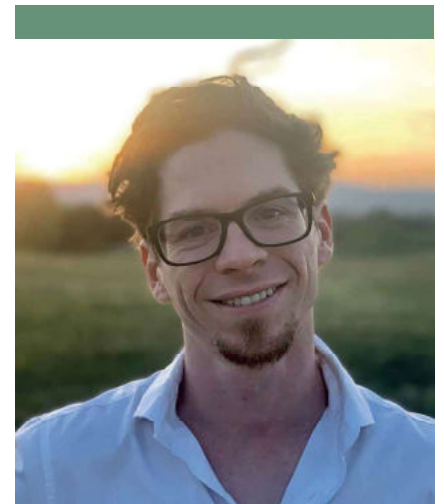

RADEV GERGŐ

Okleveles építész vagyok, az Erdők Mintájára Mérnökiroda vezetőjeként a kölcsönösen előnyös együttműködést támogatom a természet és az ember számára.

Vargha László népi építészeti ifjúsági díjas, okleveles építész mérnök, a Kós Károly Egyesülés Vándoriskolájának diplomása, a Vándor Építőmester és a Nagyapám Háza Alapítványok elnökségi tagja is vagyok.

A Kós Károly Egyesülés építész-mestereivel együtt dolgozva, illetve az építőtáborok szervezésében eltöltött évek alatt ismertem meg azt a környezetet és közösséget formáló, alkotó szellemiséget, amelyet építészként és vállalkozóként támogatok, népszerűsítsek. Hiszek abban, hogy értéket a természettel karöltve, közösen tudunk létrehozni: odafigyeléssel, új megoldások felkutatásával. A szervezetek, amelyekkel együtt dolgozom a felelős, fenntartható és környezetbarát építést és építést támogatják, művelik, fejlesztik. Mindenki számára elérhetővé szeretném tenni azokat a korszerű, egészséges és releváns megoldásokat, jogkorlátokat, amelyekkel közösen építhetünk egy izgalmas és valóban „tisztá” jövőt. Munkánk kiterjed a biofil, szelíd építészeti elvek képviselésétől, a kivitelezés támogatásán át egészen a gyerekek, a következő generáció oktatásáig.

MAGYAR DÁNIEL

Veszprémi születésű építész, képződző terapeuta vagyok. Építészeti tanulmányaimat az ausztriai Fachhochschule Kärnten-en végeztem, gyakorlatot a Spoerri-Thommen építészirodában szereztem Zürichben. Diplomamunkámat a falvak és általában a vidék elnéptelenedéséből írtam, a jelenséget boncolva, és arra építészként megoldásokat keresve. Ennek tükrében egyik kedvenc témám, hogy építészként milyen eszközökkel lehet akár meglévő épületek újragondolásával közösséget teremteni, illetve hogy ebben az egyes ember hol helyezkedik el. Napjainkban szabadúszó építészként jellemzően a Balaton-felvidéken tevékenykedem.

PajtaKultúra – BarnCulture

A fenti szóösszetétel magába tömöríti azt a 2 éves együttműködést, amelynek egyik eredménye az itt látható kiállítás. A cím sűrű. Csűrőrökről és pajtákra szól, amely ugyanannak a mezőgazdasági épületnek két elnevezése attól függően, hogy a Kárpát-medence keleti vagy nyugati felében említik. Kultúráról beszél, amelynek rétegei sokféle módon jelennek meg ebben az együttműködésben: az építészeti kultúra, a díszítőművészet, a mesterségbeli nagyság a hagyományos épületeken; a képzőművészet és az építőművészet pedig a csűrők és pajták átalakításának eszközeiként.

Három országból hat építész és tizenkét képzőművész dolgozik együtt – kisebb-nagyobb csapatokban 2023 és 2025 között. Az építészek dolga, hogy hagyományos csűrőket vagy pajtákra újraálmodva építészeti tervekkel alkossanak. A képzőművészek alkotnak pajta-ihletésű önálló műveket és alkotnak művészként a pajtaátalakítási tervekhez közvetlenül kapcsolódó módon, azokat gazdagítva is.

A projekt során szervezett kiállítások anyaga így kettős: egyrészt az önálló képzőművészeti alkotások bemutatása, amelyek pajtákban, pajtákon vagy éppen pajták ihletése által létrejött művek fotódokumentációja. Másrészt azokat a pajtaátalakítási tervek mutatja be, amelyek az építészek és képzőművészek együttműködése által jöttek létre. A kiállítás – és az együttműködés keretében szintén elkészülő kiadvány – célja, hogy kedvet, ötleteket, inspirációt adjon pajtatulajdonosoknak arra, hogy régi épületeiket ne bontsák le, hanem igényes átalakítások révén töltsék meg új élettel és értelemmel.

A pajták eredeti funkciója az volt, hogy védelmet biztosítsanak a haszonállatoknak és azok takarmányának. Mára ez a funkciójuk eltűnően van, de az épületek nagy méretük miatt a hagyományos falukép meghatározó elemei. Egyszerűen újragondolható szerkezetük miatt ugyanakkor rendkívül alkalmasak más célú használatra. Azért, hogy falvaink hagyományos építészete ne tűnjön el végérvényesen, igyekszünk a kiállításokkal és kiadványainkkal ráirányítani a figyelmet erre a lehetőségre. Ugyanakkor a meglévő épületek újrahaznosítása, a helyi, természetes anyagokból való építkezés, mind a globális klímavédelmi célok elérését segítő megoldások.

A pajták újrahaznosítása Erdélyben nagyon időszerű, mivel ott épp ezekben az évtizedekben zajlik ezen épületek mezőgazdasági célú használatának végső megszűnése. Azokban az országokban pedig, ahol ez a folyamat már lezajlott, az utolsó megmaradt pajták megőrzése még sürgetőbb feladat. A mezőgazdaság modernizációjában, így a pajtahasználat megszűnésének folyamatában is máshol tart a három résztvevő ország: Németország, Magyarország és Románia.

Így a kétéves együttműködés során létrejövő pajtaátalakítási tervek és képzőművészeti alkotások is más-más háttérű és szemléletmódú alkotók munkáinak az eredménye – egy témára. Ezt a diszciplínákon és országhatárokon átívelő változatosságot és hasonlóságot mutatja be jelen kiállításunk.

The above combination of words is the title of a two-year collaboration, the result of which is the exhibition on show here. The concisely chosen title deals with the outstanding building typology of barns, which has been perfected over centuries for rural purposes, and reveals the complexity of the culture: from the architectural tradition to the visual arts to the representation of craftsmanship on traditional buildings and the use of visual and architectural art to transform barns.

Six architects and twelve visual artists from three countries worked together in smaller and larger teams between 2023 and 2025. The architects were responsible for creating architectural designs by reinterpreting traditional barns. The visual artists created independent works inspired by barns and also made contributions that were directly related to and enriched the barn transformation designs.

The exhibition material is divided into two parts: One part of it consists of the presentation of individual artworks, showing photographic documentation of works that were either created in barns or inspired by them. The other half of the exhibition shows the designs for redesigning the barns, which were created in collaboration between architects and visual artists.

The original function of barns was to provide shelter for farm animals and their fodder. Nowadays, this function is declining, but these buildings are defining elements of the traditional village landscape due to their size and offer excellent opportunities for other uses due to their easily adaptable structure. In order to prevent the traditional architecture of our villages from disappearing forever, we try to draw attention to this possibility with our exhibitions and publications. At the same time, the reuse of existing buildings and the use of local, natural materials contributes to global climate protection.

The aim of the exhibition – and the publication produced as part of the collaboration – is to give barn owners the desire, ideas and inspiration not to demolish their old buildings, but to breathe new life into them through creative renovations.

The conversion of barns in Transylvania is particularly relevant, as many of these buildings are currently losing their original agricultural function and a meaningful new use must now be found. In countries like Germany, where this process has already taken place, the preservation of the last remaining barns is an even more urgent task. The three participating countries, Germany, Hungary and Romania, are at different stages of agricultural modernization and therefore in the process of phasing out the use of barns.

Thus, the plans for the conversion of the barns and the works of art that were created during the two-year collaboration are the result of the work of creative people with different backgrounds and different approaches to the same topic. Our current exhibition clearly shows this diversity – its differences and similarities – across different disciplines and national borders.

ROMÁNIA

NÉMETORSZÁG

MAGYARORSZÁG

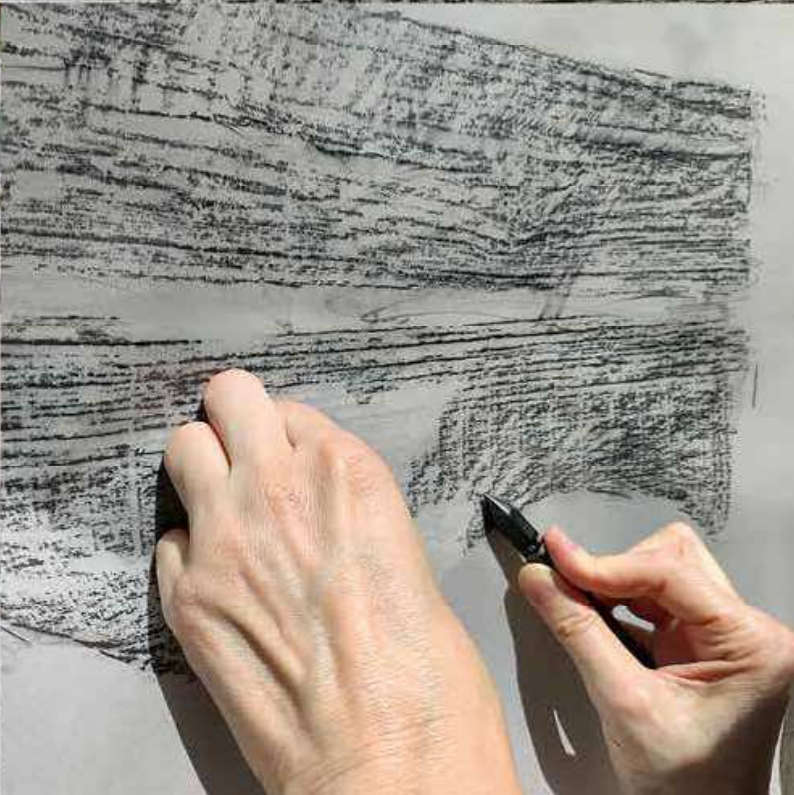
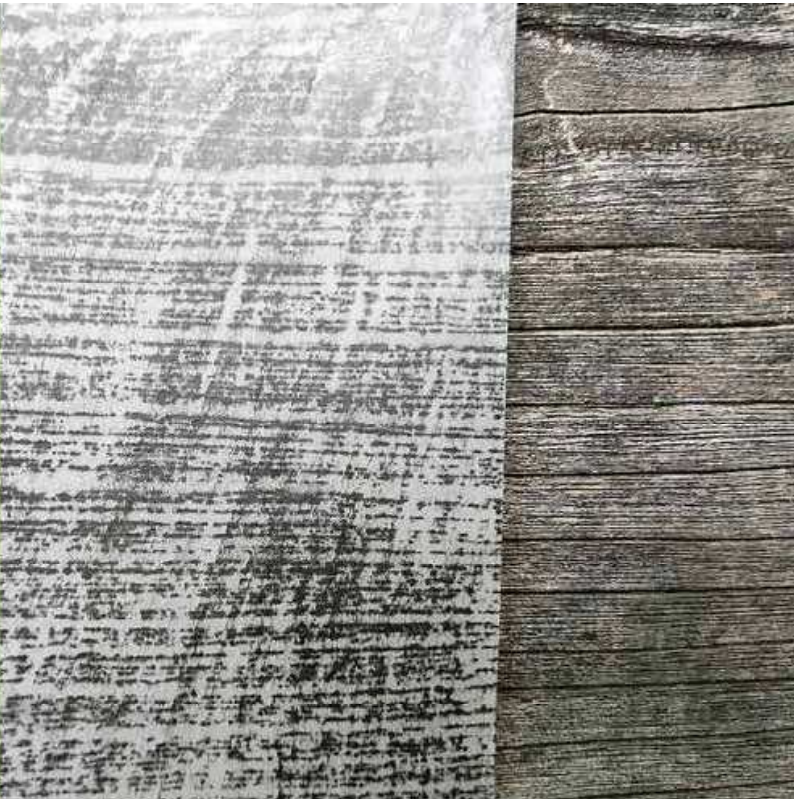
ROMÁNIA

NÉMETORSZÁG

Lélekszán

A falvakban hajdanán fából ácsolt gyalogszánon, erővel húzták-vonták kisebb, nagyobb terheiket az emberek. A szánkókat szétszedve, használaton kívül a többi járművel együtt gyakran tárolták a csűrökben. A lélekszán munkánkat a fekedí tanulmányút inspirálta. Szabályos falú, keskeny szalagtelkein, magas sváb házak állnak, mellettük pajták, faragott oszlopos disznóólak. A házfrontok jellegzetes motívuma a magas ajtó. Ezeken a lélekajtókon hozták ki a lakók a halottaikat. A lélekajtóra reagál a lélekszán művünk. Az emberi erővel vont gyalogszánnal a lelket húzzuk, vonszoljuk keresztül a falun. A szán testét félbevágott farönkből faragtuk ki. Felső lapját fehérre mázoltuk. A szán fölött fakéreg lebeg. Alatta terítő, amit Krisztina 101 éves nagymamája horgolt. Erre helyeztük egy századfordulós fotót.

Frottázsakció

A frottázsakciónk közösségi projekt: a fekedí tanulmányúton gyűjtött faktúrákból és textúrákból áll. A kirándulások, utazások fontos momentuma a dokumentálás, általában ez lélektelenül, gyors kattintásokkal a mobiltelefon fényképezőjével történik. A satírozással lelassítjuk az időt, kézzel tapintható, 1:1 méretben rögzítjük a tapasztalatainkat. Az alkotás folyamatába bevontuk az alkotótelep tagjait is. Frottázsoltunk a Fő utca 138-ban, a régi posta gazdasági udvarán álló disznóól ácsolt, számozott deszkáit. (A helyi postás a hivatalában lakott.) Az ajtókon satírozással kirajzolt római számok a deszkák összeszerelését segítették. Frottázsoltunk a Trabert Hof-ban is, a Fő utca 24. szám alatt, amely szépen felújított lakóház és újrahasznosított pajaéterem pékséggel kiegészítve. Az egyik fotón éppen Pintér Balázssal satírozzuk körbe az egyik oszlopot, az akció alatt gyűrődő satírozott papír izgalmas grafikává állt össze a kiterítésnél.

CZÉTÁNY KRISZTINA

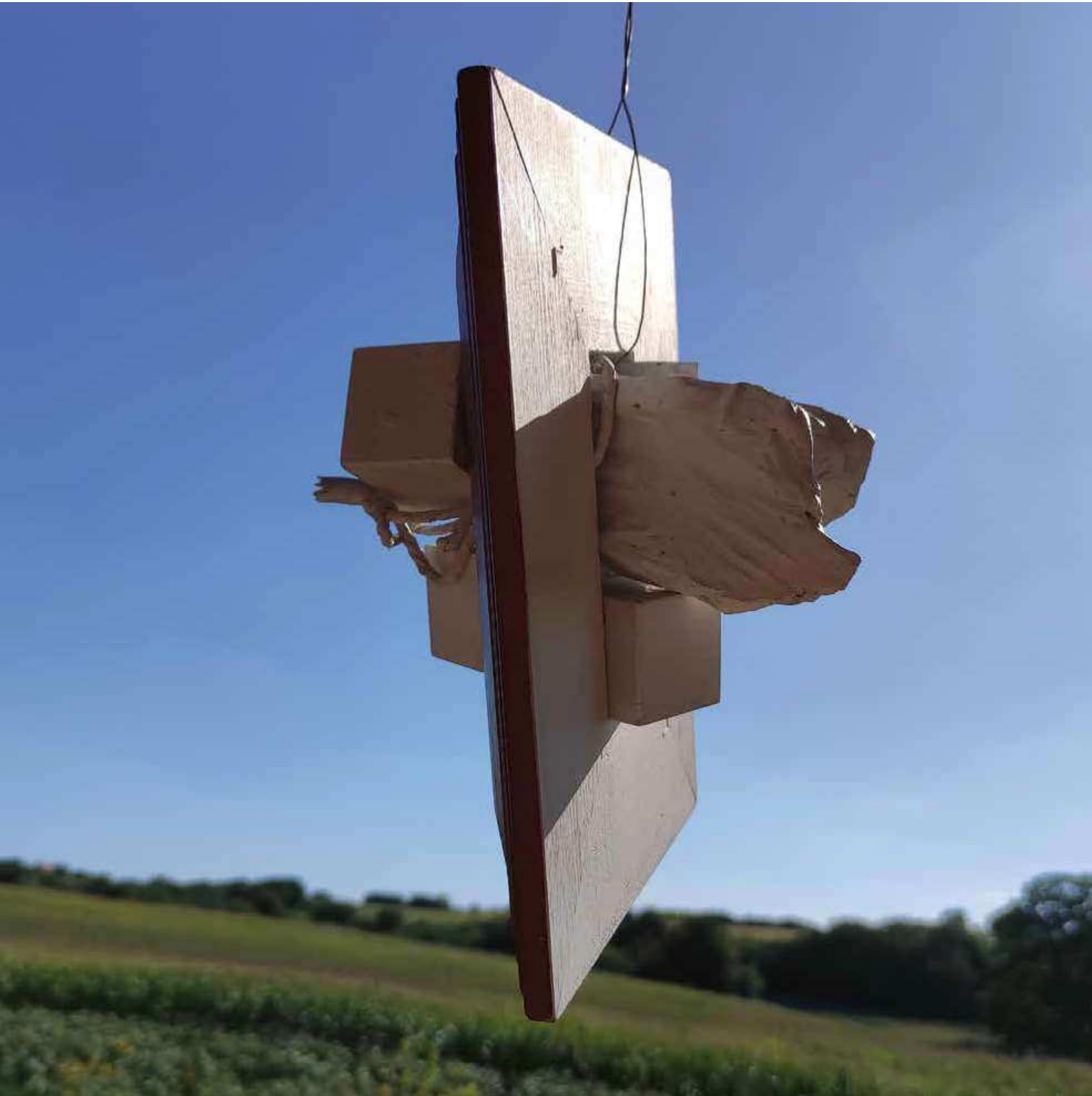
Öntermő

Kosár installációm alapja egy régi pajtában használatos, amely dacol a gravitációval, a látszólagos könnyedség és a súlytalanság állapotában egyensúlyoz, de a stabilitás alapja a magasba nyúló uszadékfák és a vályog kettőse, melyek megteremtik a harmóniát. A papírból szőtt fészekmotívum a termékenység szimbólumaként jelenik meg és szimbiózisban, kölcsönhatásban áll a felfelé törekvő növényvel, amely folyamatosan termést ad.

Metamorfózis

A megdermedt pillanat, a felfüggesztett cselekvés, a kiskapun torlódó és átalakuló anyagok az idő érzékelésének, illetve a fizika törvényeinek a megváltozása mind reflexiók a fekedő lélekkapura. A portál súlytalansággal, térfogat nélküliséggel ruházza fel az anyagokat, amelyek lebegve közlekednek az időtlenségben. Mindkét alkotáshoz csak recycling alapanyagokat és talált tárgyakat használtam.

Rétegek

Rétegek című kisplasztikám vályoggal besimított ytong téglából készült.

Vízszintesen rétegződő, levegős, hullámzó formarend, melyet a táj, a fölötté úszó felhők, és a talajszint alá benyúló életteli föld harmonikus, egyensúlyba rendeződő billegése és osztottsága ihletett.

Ez a plasztika felnagyítva, autonóm alkotásként, vagy motívumrendjét felhasználva vályogfalba faragott, mintázott domborműként, de akár fényt áteresztő térelválasztóként is szerepelhet egy épület struktúrájában.

Konyhakert

Terménytárolók

A *Konyhakert* (Landart) és a *Terménytárolók* (vályog és égetett agyag tárgykísérletek, pigmentekkel színezve) című munkáim formailag rokon alkotások. Mindkettőt a növénytermesztés ciklikus és repetatív munkafolyamatai ihlették.

Nagy méretben, kültéri plasztikákként formai elvük, struktúrájuk egy újra élettal megtöltött pajta köré tervezendő kert, udvar térrendezőjeként odaillően funkcionálhat.

Fapapucs

Szobraimban szívesen használom a szimmetrikus formába rejtett, első látásra észrevétlen kis aszimmetriákat. Fontosnak érzem, hogy a szemlélő a részleteket, különbségeket fokról-fokra ismerje meg. Ebben a munkában, mint a táj sziluettje, a horizont hullámzása jelenik meg. Egy motívumban ábrázolom az ember által fizikailag bejárható vidéket és az emberi talp lenyomatát. A sok információt e lenyomat őrzi. A monumentális távlat és a mikroszkopikus közel rétegei kerülnek egymásra.

Figura

Ezt a munkát a fekedő kirándulás ihlette. A halállal az emberi test távozik, a másik fele egy nyitott lélekkapun járhat ki és be. A szimbolikus félbevágott figura az anyag újrahasznosíthatóságát jelképezi. Az anyag ezen lehetőségét kiterjesztettem az emberi testre is.

Bikafej

Ez a szobor egy organikus ready made kompozíció, amelyben a talált tárgy egy természetes anyag – az uszadékfa – volt az ihlető motívum. Ezt a formát tükröztem vályogból és illesztettem össze egy alkotássá. Nem törekedtem a teljes formai hűségre, hanem a tükröző anyag, ez esetben a vályog képezhetőségére koncentráltam. Ezzel felhívva a figyelmet az épületekhez használt anyagok saját törvényszerű használatára.

PÉTER ALPÁR

szobrász és képzőművész (Sepsiszentgyörgy, 1976)

Tanulmányok:

2013–2014 Pécsi Tudományegyetem Művészeti kar, Doktoriskola
1996–2001 Képzőművészeti Egyetem, Temesvár
1990–1994 Művészeti Liceum, Sepsiszentgyörgy

Szakmai tevékenysége elsősorban a kortárs szobrászathoz, a természetművészethez és performanszhoz köthető. Aktív résztvevője a nemzetközi kortárs művészeti életnek, a világ számos pontján hozott létre műveket (Korea, India, Irán, Dél-afrika, Dánia, Lengyelország stb.). Tagja a Romániai Művészek Országos Szövetségének. Jelenleg a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Tanszékének oktatója, annak sepsiszentgyörgyi kirendeltségén.

„Nagyon fontosnak tartom a kortárs művészet bevonását a faluképvédelembe, értékvédelembe. A kortárs kultúra kontextusában a funkciót veszített tárgyi és épített örökség újraértékelődik és új, aktualizált tartalommal töltődik meg. A múzeumi, skanzén környezetbe száműzött érték újra a jelen kultúrájának és társadalmának értékévé válhat, ezáltal biztosítva fennmaradását.”

ESZTÁNY GYŐZŐ

Okleveles építészmérnök vagyok, a csikszeredai Esztán Stúdió építésiroda vezető tervezője.

A csikszeredai Márton Áron Gimnázium matematika–fizika szakán végeztem középiskolai tanulmányaimat, 1996-ban a Kolozsvári Műszaki Egyetem építészmérnöki karán szereztem diplomát, majd 1997–1999 között elvégeztem a Kós Károly Egyesülés Vándoriskoláját.

Jelenleg a Csík LEADER Egyesület Építészeti Tanácsadó Testületének és a Gyulafehérvári Egyházművészeti Bizottságnak vagyok aktív tagja.

Munkaközösségem az Esztán Stúdió építésiroda egy olyan építőművészeti alkotóműhely, amely célja a székely és erdélyi építészet értékeiből újat teremteni, Kós Károly szellemében.

Székelyföldön dolgozó építészként régóta foglalkoztat a vidék építészetének múltja, jelene, de leginkább jövője. Kutatási témám: a népi ihletettségű, hagyományban gyökerező, megújuló és szerves (organikus) helyi építőművészet.

Hivatásom: a közösségem szolgálata. Hitvallásom: az alkotás öröme, szeretetének és szabadságának megélése, valamint a teremtett valóságban lévő szépség, jószág és igazság felfismerése és továbbadása.

A székelyföldi csűrök, pajták megmentése is fontos számomra, számos kutatási, publikációs és tervezési tevékenységem kötődik ehhez a témához az elmúlt 9 évben.

BERZE IMRE

Berze Imre szobrászművész vagyok, 1985-ben születtem Székelyudvarhelyen, ahol jelenleg élek és alkotok. A műtermi feladatok mellett a Haáz Rezső Múzeum muzeológusaként dolgozom, valamint Sepsiszentgyörgyön oktatok szobrászati és Pécsi Tudomány Egyetem Művészeti Karának kihelyezett tanszékén.

Kutatom a geometrikus és organikus formarendszerek harmonikus ötvözését, inspirálnak a hagyományos népi építészet ács technikai megoldásai, és az ebből származó archaikus gesztusok. Egy adott gondolati tartalom esztétikus formában való megragadása sok esetben plasztikai eredményként az egyszerű, tiszta formák őszinte valóságát eredményezi.

SZÉCSI JÁNOS

Székelyföldön élő képzőművész vagyok. Festődiplomám a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán 2010-ben szereztem, Magyarországon. Jelenleg a Sepsiszentgyörgyi Képzőművészeti Tanszéken tanítok. Székelyföldre a hely szelleme, a gazdag és archaikus kultúra maradványai, a munkám, a gyönyörű természet, valamint – nem utolsósorban – a családom köt.

RIZMAYER PÉTER

1977-ben születtem Budapesten. 2008-ban végeztem a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakán, de mellette párhuzamosan videó tanulmányokat is folytattam. Szabadúszó restaurátorként dolgozom. Már öt éve Erdélyben élek, Árkoson.

A diplomázás után elsősorban videóinstallációkat és videóperformanszokat készítek. Mindegyik alkotásom a természethez kapcsolódik, annak tükrében vizsgálom a körülöttem megbúvó világot. Nálam minden a természettel kezdődik, ez az alap, az építmény maga az ember. A természetet járom és a természet jár bennem.

A videó médiumával tudom a legcsekélyebbre szorítani az emberi – sokszor káros – beavatkozást a természetbe. A művészet nem lehet környezetszennyező. Az installációmban a táj egyes elemeinek, erőinek fókuszba helyezésével keresem a körülöttünk lévő világ metafizikai értékeit.

A Magyar Képzőművészeti Egyetemen az építészet volt az, ami nagyon érdekelt, ezen belül is az, hogyan lehet organikus hozzáállni egy épített térhez, és a csűr, mint táj- és településrendező elem még a mai világban is ezt az organikuságot jelképezi (például, ha végigmegyünk egy erdélyi falun), mintha csak éppen a videóinstallációimnak teremtették volna.

BOGOS ERNŐ

1961-ben születtem Szépvízen. Tanulmányaim elemi osztályait Szépvízen végeztem, amit a csikszeredai, majd a marosvásárhelyi művészeti liceum követett.

1990-ben a bukaresti Ion Mincu Építészeti Egyetemen építész diplomát szereztem. A diploma megszerzése után végigjártam a Kós Károly Vándoriskolát.

1997-től saját építésirodámban dolgozom.

2013-tól a Magyar Művészeti Akadémia tagja vagyok.

Számomra a csűrök szerves részei annak a kultúrtájnak, amelyben élünk, és amit az ősköztől kaptunk örökségül. Fontosnak tartom a munkámban, hogy ebből az örökségből valamit átmentessünk az utóknak.

CsűrKultúra – BarnCulture

ROMÁNIA

NÉMETORSZÁG

MAGYARORSZÁG

ROMÁNIA

NÉMETORSZÁG

A fenti szóösszetétel magába tömöríti azt a 2 éves együttműködést, amelynek egyik eredménye az itt látható kiállítás. A cím sűrű. Csűrökről és pajtákra beszél, amely ugyanannak a mezőgazdasági épületnek két elnevezése attól függően, hogy a Kárpát-medence keleti vagy nyugati felében említik. Kultúráról beszél, amelynek rétegei sokféle módon jelennek meg ebben az együttműködésben: az építészeti kultúra, a díszítőművészet, a mesterségbeli nagyság a hagyományos épületeken; a képzőművészet és az építőművészet pedig a csűrök és pajták átalakításának eszközeiként.

Három országból hat építész és tizenkét képzőművész dolgozik együtt – kisebb-nagyobb csapatokban 2023 és 2025 között. Az építészek dolga, hogy hagyományos csűröket vagy pajtákát újra-álmoldva építészeti tervekkel alkossanak. A képzőművészek alkotnak csűr-ihletésű önálló műveket és alkotnak művészként a csűrátalakítási tervekhez közvetlenül kapcsolódó módon, azokat gazdagítva is.

A projekt során szervezett kiállítások anyaga így kettős: egyrészt az önálló képzőművészeti alkotások bemutatása, amelyek csűrökben, csűrökön vagy éppen csűrök ihletése által létrejött művek fotódokumentációja. Másrészt azokat a csűrátalakítási tervek mutatja be, amelyek az építészek és képzőművészek együttműködése által jöttek létre. A kiállítás – és az együttműködés keretében szintén elkészülő kiadvány – célja, hogy kedvet, ötleteket, inspirációt adjon csűrtulajdonosoknak arra, hogy régi épületeiket ne bontsák le, hanem igényes átalakítások révén töltsék meg új léttel és értelemmel.

A csűrök eredeti funkciója az volt, hogy védelmet biztosítsanak a haszonállatoknak és azok takarmányának. Mára ez a funkciójuk eltűnőben van, de az épületek nagy méretük miatt a hagyományos falukép meghatározó elemei. Egyszerűen újragondolható szerkezetük miatt ugyanakkor rendkívül alkalmasak más célú használatra. Azért, hogy falvaink hagyományos építészete ne tűnjön el végérvényesen, igyekszünk a kiállításokkal és kiadványainkkal ráirányítani a figyelmet erre a lehetőségre. Ugyanakkor a meglévő épületek újrahajósítása, a helyi, természetes anyagokból való építkezés, mind a globális klímavédelmi célok elérését segítő megoldások.

A csűrök újrahajósítása Erdélyben nagyon időszerű, mivel ott épp ezekben az évtizedekben zajlik ezen épületek mezőgazdasági célú használatának végső megszűnése. Azokban az országokban pedig, ahol ez a folyamat már lezajlott, az utolsó megmaradt csűrök megőrzése még sürgetőbb feladat. A mezőgazdaság modernizációjában, így a csűrhasználat megszűnésének folyamatában is máshol tart a három résztvevő ország: Németország, Magyarország és Románia.

Így a kétéves együttműködés során létrejövő csűrátalakítási tervek és képzőművészeti alkotások is más-más háttérű és szemléletmódú alkotók munkáinak az eredménye – egy témára. Ezt a diszciplínákon és országhatárokon átvivő változatosságot és hasonlóságot mutatja be jelen kiállításunk.

The above combination of words is the title of a two-year collaboration, the result of which is the exhibition on show here. The concisely chosen title deals with the outstanding building typology of barns, which has been perfected over centuries for rural purposes, and reveals the complexity of the culture: from the architectural tradition to the visual arts to the representation of craftsmanship on traditional buildings and the use of visual and architectural art to transform barns.

Six architects and twelve visual artists from three countries worked together in smaller and larger teams between 2023 and 2025. The architects were responsible for creating architectural designs by reinterpreting traditional barns. The visual artists created independent works inspired by barns and also made contributions that were directly related to and enriched the barn transformation designs.

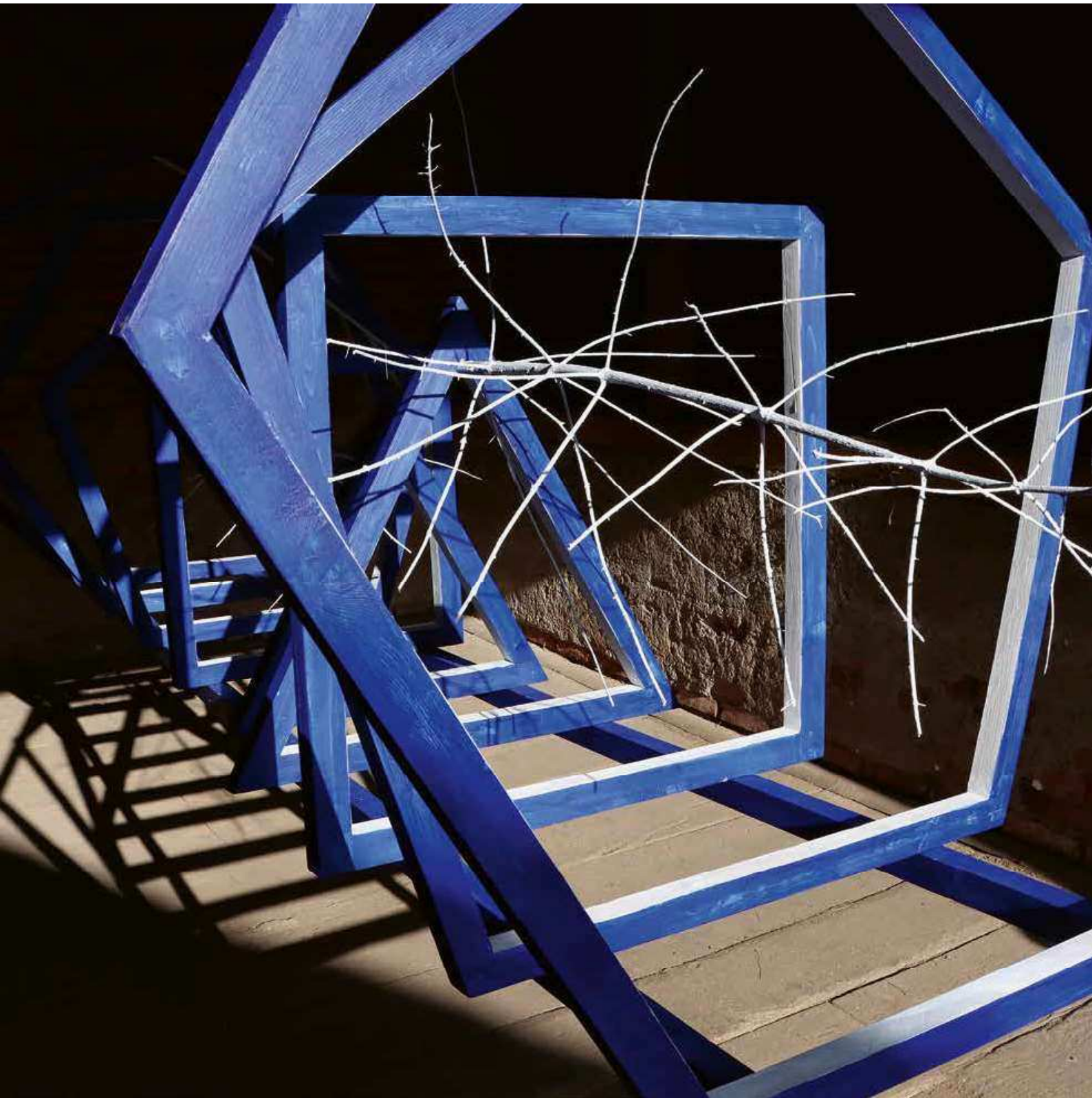
The exhibition material is divided into two parts: One part of it consists of the presentation of individual artworks, showing photographic documentation of works that were either created in barns or inspired by them. The other half of the exhibition shows the designs for redesigning the barns, which were created in collaboration between architects and visual artists.

The original function of barns was to provide shelter for farm animals and their fodder. Nowadays, this function is declining, but these buildings are defining elements of the traditional village landscape due to their size and offer excellent opportunities for other uses due to their easily adaptable structure. In order to prevent the traditional architecture of our villages from disappearing forever, we try to draw attention to this possibility with our exhibitions and publications. At the same time, the reuse of existing buildings and the use of local, natural materials contributes to global climate protection.

The aim of the exhibition – and the publication produced as part of the collaboration – is to give barn owners the desire, ideas and inspiration not to demolish their old buildings, but to breathe new life into them through creative renovations.

The conversion of barns in Transylvania is particularly relevant, as many of these buildings are currently losing their original agricultural function and a meaningful new use must now be found. In countries like Germany, where this process has already taken place, the preservation of the last remaining barns is an even more urgent task. The three participating countries, Germany, Hungary and Romania, are at different stages of agricultural modernization and therefore in the process of phasing out the use of barns.

Thus, the plans for the conversion of the barns and the works of art that were created during the two-year collaboration are the result of the work of creative people with different backgrounds and different approaches to the same topic. Our current exhibition clearly shows this diversity – its differences and similarities – across different disciplines and national borders.

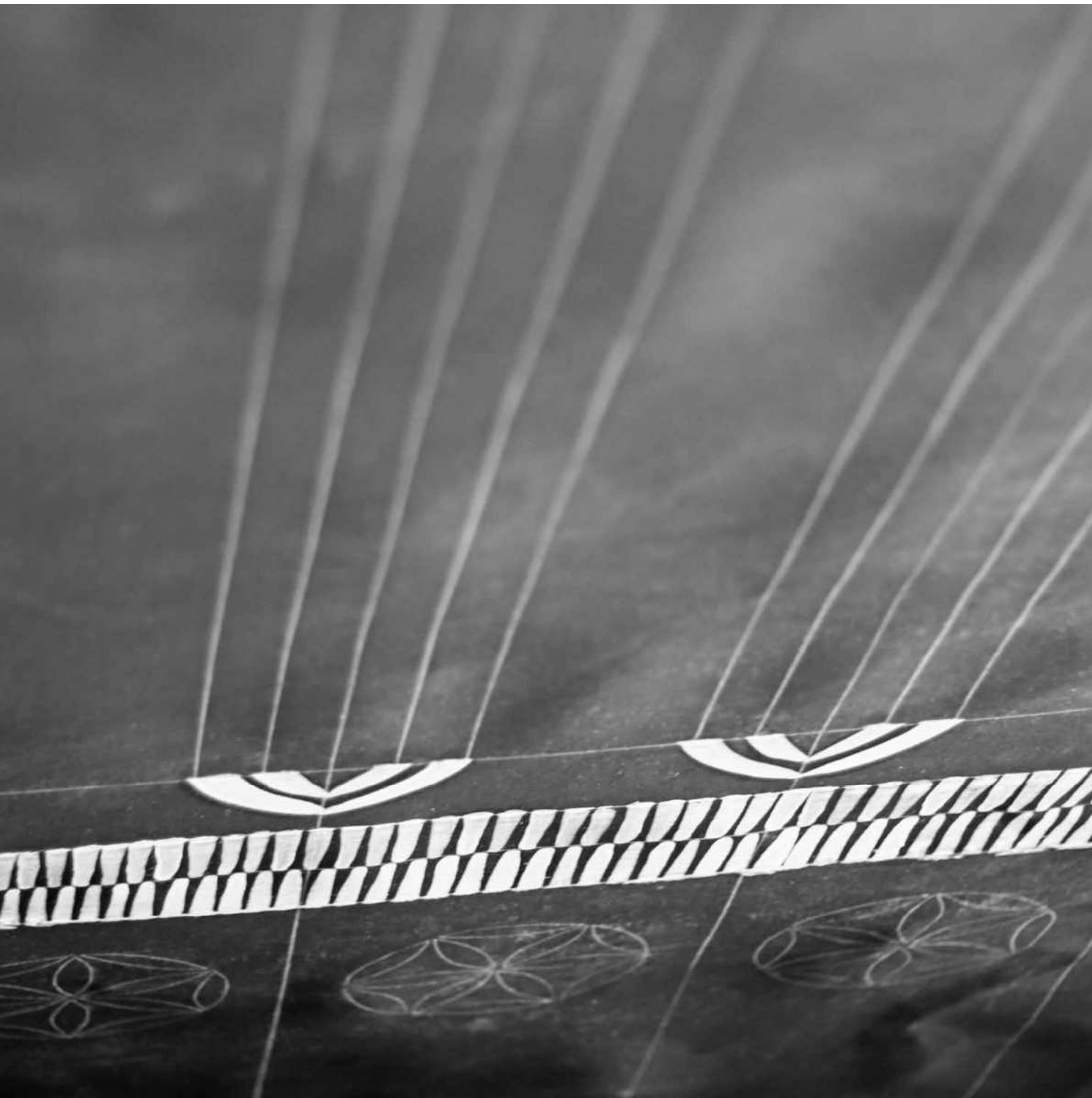
BERZE IMRE

Karcfalvi csűr + Polygonum III.

Kompozíciót a csíkkarcfalvi önkormányzat tulajdonában lévő téglaeépítésű csűr terében hoztam létre, amelyet elsősorban térelméleti, plasztikai analógiaként értelemezek. A *Polygonum III.* című munkám szorosan kapcsolódik az elmúlt két évben gyakorolt szobrászati programomhoz. Ez a vonalplasztikai kompozíció a sokszögek és a síkformák kronológiai növekedéséből és egy fényt megtestesítő organikus fenyőágból áll. Ha szobrászként elsősorban a formai szempontokat vizsgálom, akkor a csűr összegző és egyszerű tömege a monumentalitás arányrendszerét hordozza magában, amely a fenségesség sugallatával hat a környezetére. Úgy vélem, hogy e szintetizált építmény belső funkcionális terei a profán cél ellenére ünnepélyes összképet fogalmazznak meg önmagukban, amely magával ragadja az igazán látó és érzékelő szemlélőt.

Az Európai Unió
társfinanszírozásával

PÉTER ALPÁR

Hajlék

Az installáció kiindulási pontja, egy felújítási munka során „láncfűrészsel kiemelt” (korhadott állapotú) 18 századi faragott mennyezet gerenda, amely az építészeti hulladékból lett kimentve. A forgó napos mennyezet gerendák kiemelkedően fontos kultikus jelentőségét a néprajz ismeri, alatta zajlottak a családi élet kiemelt fontosságú közösségi és szakrális eseményei. A forgó nap, mint Isten szeme volt jelen és örködött a közösség élete fölött őseink életében.

A gerendáról készült grafikasorozat alapján egy fekete vászonra vékony, fehér vonallal elkészült a hét méteres gerenda kiterített dokumentációs rajza, amelynek négy rovátkás mintaeleme fehér festéssel lett kiemelve. Az így létrejövő 8×2 m festett vászon lett sátor formában installálva a gazdasági épület terében.

A velünk együtt élő fák, az emberi munka által hajlékká állnak össze. Lehetővé teszik az ember számára egy saját élő tér kiragadását a nagy egyetemes végtelenből. A faragott gerenda szakrális, szellemi térré minősíti azt. A legegyszerűbb hajlék a sátor, fekete színe a közel-keleti nomádoknál a védelem jelképe.

Víz–Csűr

A tulajdonos családi életterré szeretné átalakítani csűrjét. A művészeti koncepció is e mentén indult el, figyelembe véve a csűr telken való elhelyezkedését: egyik oldalról egy ásott kút és a lakóház, a másik oldalról egy almafás kert a végében patakkal. A csűr e két tér határán van, elválasztva a folyó patakvizet a kút földből szivárgó állóvizétől. Ez a környék egyetlen működő kútja, ezért a portára több helyen kis ún. víz-kapukon át lehetett bejönni, a közelebbi szomszédok innen vették a vizet saját maguk és a családjuk számára. Ennek emlékéért egy *Vízkapu* installációban megjelenítem.

A *Víz-kapu* installáció többek között a víz helyi közösségteremtő erejéről szól, a telken lévő régi víz-kapuk analógiájára kerül a csűr legmeghatározóbb részére. A kapu egy templomi gótikus vagy reneszánsz ívként is felfogható, átlényegítve és betöltve a teret szakrális tartalommal.

A *Fény-patak* installációban a deszkák között beszűrődő fény analógiájára a padló döngölt földjén is átdereng a fény, egy patakot formálva. Így a víz, mint a földből áradó fény tör a felszínre, akár a források a természetben, vagy az ikonok csúcsfényei.

A *Patak* videóinstallációban a patak, mint gondolat-folyam jelentkezik. A kéz gyűrő mozdulatot végez a monitoron, és a patak testét ebből a mozdulatból származó üres (tabula rasa) papírgalacsinok teszik ki. A patak vize egyszer tiszta, majd elkoszosodik, átlátszóságát elveszti, majd újra kitisztul. A papír – mint a víz – átveszi tiszta és tisztátalan gondolatainkat egyaránt. Azt se felejtjük, hogy a patak vagy akár a víz is egy gondolat, avagy egy gondolat eredménye, akár közvetítő közegként is létezhet. A természet se létezik gondolat/ok nélkül.

Eső-fa videóinstalláció videójában egy levél nélküli fát láthatunk, aminek a lombját az eső adja ki. A fa eső-lomb része már az égben mutatkozik, így egy esőfelhőként is felfogható, a fa ezen részét a törzs és a gyökerek kötik össze a földdel. Így fonódik össze egy fán keresztül az ég a földdel. A víz is ugyanezt az utat járja be, az égből esőként a földre hull, majd onnan vízgőzként újra a levegőbe jut.

A fa egy másik olvasatában az eső melankóliára utal. Az eső egyrészt elteti a fát, de könny-cseppként is felfogható, vagy egy bennünk zajló viharként: az egyedül álló fa mintha a lomboatásával sírva tűrné az élet elmúlt és eljövendő sorscsapásait, megpróbáltatásait.

SZÉCSI JÁNOS

Festőként lenyűgöz a festett bútorok szépsége, kivitelezési technikája, archaikus motívumkincse, narratív képi elemei, a szúszék rótt jelei, a kelengyés láda mágikus jelenléte. Mindezek szoros kapcsolatban vannak az épített hagyománnyal is, itt Erdélyben. Magam is egy csúrt építettem át lakóházzá, ahol a családommal élünk. Az itt bemutatott installációm egyrészt a festett bútorok flóderezési (festési) technikájával készült, másrészt pedig egy térbeli elemet hoztam létre abban a térben, a csűrben, amely egyébként is sokszor tárolási helyként szolgál a levitézlett, félretett, nagyon régi, flóderes bútorok számára.

ALISSA BODLER

Alissa Bodler absolvierte ihren Bachelor in Architektur an der Technischen Universität München und der University of Antwerp. In ihrem Studium beschäftigte sie sich immer wieder mit der bildenden Kunst und fertigte schon einige Kunstwerke zum verschiedenen Materialeigenschaften an. Dabei versuchte sie immer wieder einen Ort genau wahrzunehmen und ihn dann in seiner Essenz wieder zu geben. In der Architektur interessiert sie sich vor allem für Bestandsbauten und deren Weiter- und Umnutzung. Momentan arbeitet Alissa am Lehrstuhl für Städtebau und Wohnungswesen, Studio Krucker Bates an der Technischen Universität München.

Alissa Bodler completed her bachelor's degree in architecture at the Technical University of Munich and the University of Antwerp. During her studies, she repeatedly focused on visual art and has already produced several works of art on various material characteristics. In doing so, she always tried to perceive a place precisely and then reproduce it in its essence. In architecture, she is particularly interested in existing buildings and their further use and transformation. Alissa is currently working at the Chair of Urbanism and housing, Studio Krucker Bates at the Technical University of Munich.

ALDIS PAHL

Aldis Pahl studierte Architektur an der MSA | Münster School of Architecture und an der Technischen Universität München, wo sie den Master mit Auszeichnung abschloss. Sie ist Mitbegründerin des Studio-PahlGrothues, einem freischaffenden Architekturgestaltungs-Studio, das sich mit der Frage der resilienten Architektur beschäftigt. In diesem Zusammenhang engagiert sie sich auch in der Lehre, zunächst als Korrekturassistentin am Lehrstuhl von Prof. Dipl.-Ing. Isabella Leber in Wiesbaden. Aktuell hat sie eine eigenständige Lehrbeauftragung an der MSA | Münster School of Architecture. Darüber hinaus ist sie in der Wettbewerbsabteilung von Fink und Jocher tätig und war im Büro Herzog de Meuron angestellt. Außerdem kuratierte sie Ausstellungen zu eigenen Arbeiten, die sich im Spannungsfeld des öffentlichen Diskurses über Architektur und Politik bewegen. In einer dieser Ausstellungen erklärte sie ihre Facharbeit über die Bedeutung der Nicht-Farbe Weiß im Zusammenhang mit der Raumwahrnehmung, die mit dem BDA Master-Award ausgezeichnet wurde.

Aldis Pahl studied architecture at the MSA | Münster School of Architecture and at the Technical University of Munich, where she graduated with a Master's degree with honors. She is a co-founder of Studio-PahlGrothues, a freelance architectural design studio that focuses on resilient architecture. In this context, she is also involved in teaching, initially as a correction assistant at the chair of Prof. Dipl.-Ing. Isabella Leber in Wiesbaden. Currently, she has an independent teaching assignment at the MSA | Münster School of Architecture. Additionally, she works in the competition department of Fink and Jocher and was employed at the Herzog de Meuron office. Furthermore, she curated exhibitions of her own work, which are situated in the intersection of public discourse on architecture and politics. In one of these exhibitions, she presented her thesis on the significance of the non-color white in relation to spatial perception, which was awarded the BDA Master Award.

FLORIAN ROTH

Florian Roth ist in München geboren und aufgewachsen. Derzeit absolviert er sein Masterstudium in Architektur an der Technischen Universität München. In seiner Bachelorarbeit Realmontagen – Bauteile im Freien beschäftigte sich Florian intensiv mit dem alten südlichen Friedhof in München. Die Arbeit resultierte in einer räumlichen Installation, die vollständig aus dem Ort heraus entwickelt wurde und darauf abzielte, die Wahrnehmung der Besucher*innen für die vorhandenen architektonischen Setzungen nachhaltig zu verändern. Mithilfe minimaler und reversibler Eingriffe wurden bestehende Räume inszeniert. Neben dem Studium arbeitet Florian bei uns Architektur, Städtebau und Interieurs sowie am Lehrstuhl für Entwerfen und Gestalten bei Prof. Uta Graff. Darüber hinaus engagiert er sich für das Community-Radio Radio 80000.

Florian Roth was born and raised in Munich. He is currently doing his master's degree in architecture at the Technical University of Munich. His bachelor's thesis Realmontagen – Bauteile im Freien, dealt intensively with the old southern cemetery in Munich. The work resulted in a spatial installation that was developed entirely from the site and aimed to permanently change the visitors' perception of the existing architectural settings. Existing spaces were staged with the help of minimal and reversible interventions. In addition to his studies, Florian works at UNS ARCHITECTURE, URBAN DESIGN AND INTERIORS and at the Chair of Architectural Design and Conception under Prof. Uta Graff. He is also involved with the community radio station Radio 80000.

PHILIP STÖCKLER

Philip Stöckler studierte Architektur an der Fachhochschule Münster und an der Eidgenössischen Technischen Hochschule in Zürich. Während des Studiums wurde seine Bachelorarbeit mit dem Titel "Symbol – Industrie Architektur" mit dem Hochschulpreis der Fachhochschule Münster und dem BDA Master Preis ausgezeichnet. Er hat bei Herzog & de Meuron in Basel gearbeitet und kollaboriert derzeit mit verschiedenen Architekturbüros an unterschiedlichen Projekten. Seit Februar 2023 ist er wissenschaftlicher Mitarbeiter am Lehrstuhl von Anne Holtrop an der ETH Zürich, der sich mit der Erforschung von Material Gesture beschäftigt.

Philip Stöckler studied architecture at the Münster University of Applied Sciences and at the Swiss Federal Institute of Technology in Zurich. During his studies, his Bachelor's thesis entitled „Symbol – Industrie Architektur“ was awarded the Münster University of Applied Sciences Prize and the BDA Master's Prize. He worked at Herzog&de Meuron in Basel and is currently collaborating with different architecture practices on various projects. Since February 2023, he has been a research assistant at the chair of Anne Holtrop at the ETH Zurich, which focuses on research into Material Gesture.

LEONHARD THUMANN

Leonhard Thumann studierte Architektur an der Technischen Universität München und der Polytechnischen Universität in Mailand. Er ist ausgezeichnet mit dem Stipendium der Hanns-Seidl-Stiftung und dem Erich-Mendelsohn-Preis. Als junger Architekt beschäftigt er sich seit seinem Studium neben Entwürfen im städtischen Kontext auch immer wieder mit Architekturen im ländlichen Raum und in freier Natur. Im Entwurfsprozess greift er dabei gerade in der Konzeption gerne auf die Bildende Kunst zurück und untersucht örtliche Gegebenheiten und räumliche Ideen in Installationen und Skulpturen.

Leonhard Thumann studied architecture at the Technical University of Munich and the Polytechnic University in Milan. He has been awarded the Hanns Seidl Foundation Scholarship and the Erich Mendelsohn Prize. As a young architect, he has been working since finishing his studies not only on designs in an urban context but also repeatedly on architecture in rural areas and in the open landscape. During the design process, he likes to draw on the visual arts, particularly in the conception phase, and examines local conditions and spatial ideas in installations and sculptures.

SVEN GROTHUES

Sven Grothues studierte Architektur an der MSA | Münster School of Architecture und an der Technischen Universität München, wo er den Master mit Auszeichnung abschloss. Er ist Mitbegründer des Studio-PahlGrothues, einem freischaffenden Architekturgestaltungs-Studio, das sich mit der Frage der resilienten Architektur beschäftigt. In diesem Zusammenhang engagiert er sich auch in der Lehre, zunächst in Vertretung von Prof. Joachim Schulz Grünberg am Lehrstuhl Städtebau an der Münster School of Architecture. Aktuell hat er eine eigenständige Lehrbeauftragung. Darüber hinaus ist er in der Wettbewerbsabteilung von Fink und Jocher tätig und war im Büro Herzog de Meuron angestellt. Außerdem kuratierte er Ausstellungen zu eigenen Arbeiten, die sich im Spannungsfeld des öffentlichen Diskurses über Architektur und Politik bewegen. Eine dieser Arbeiten beschäftigte sich mit der Wahrnehmung von Raum und war in Form einer begehbaren Skulptur im Wewerka Pavillon in Münster ausgestellt.

Sven Grothues studied architecture at the MSA | Münster School of Architecture and at the Technical University of Munich, where he graduated with a Master's degree with honors. He is a co-founder of Studio-PahlGrothues, a freelance architectural design studio that focuses on resilient architecture. In this context, he is also involved in teaching, initially representing Prof. Joachim Schulz Grünberg at the Chair of Urban Planning at the Münster School of Architecture. Currently, he has an independent teaching assignment. Additionally, he works in the competition department of Fink and Jocher and was employed at the Herzog de Meuron office. Furthermore, he curated exhibitions of his own work, which are situated in the intersection of public discourse on architecture and politics. One of these works focused on the perception of space and was exhibited in the form of a walkable sculpture at the Wewerka Pavilion in Münster.

ScheunenKultur – BarnCulture

Die obige Wortkombination betitelt eine zweijährige Zusammenarbeit, deren Ergebnis die hier zu sehende Ausstellung ist. Der prägnant gewählte Titel befasst sich mit der herausragenden Bautypologie von Scheunen, die über Jahrhunderte hinweg für bäuerliche Zwecke perfektioniert wurde, und offenbart die Vielschichtigkeit der Kultur: von der architektonischen Tradition über die bildenden Künste bis hin zur Darstellung handwerklicher Kunst an traditionellen Gebäuden sowie der Nutzung von bildender und Baukunst zur Umgestaltung von Scheunen.

Sechs Architekt*innen und zwölf bildende Künstler*innen aus drei Ländern arbeiteten zwischen 2023 und 2025 in kleineren und größeren Teams zusammen. Die Architekt*innen waren dafür verantwortlich, architektonische Entwürfe zu erstellen, indem sie traditionelle Scheunen neu interpretierten. Die bildenden Künstler*innen schufen von Scheunen inspirierte eigenständige Werke und trugen auch Beiträge bei, die in direktem Zusammenhang mit den Entwürfen zur Scheenumgestaltung standen und diese bereicherten.

Das Material der Ausstellung ist zweigeteilt: Ein Teil davon besteht aus der Präsentation einzelner Kunstwerke, die Fotodokumentationen von Werken zeigen, die entweder in Scheunen entstanden sind oder von ihnen inspiriert wurden. Die andere Hälfte der Ausstellung zeigt die Entwürfe zur Umgestaltung der Scheunen, die in Zusammenarbeit von Architekt*innen und bildenden Künstler*innen entstanden sind.

Die ursprüngliche Funktion von Scheunen bestand darin, Nutztieren und ihrem Futter Schutz zu bieten. Heutzutage nimmt diese Funktion ab, jedoch sind diese Gebäude aufgrund ihrer Größe prägende Elemente des traditionellen Dorfbildes und bieten aufgrund ihrer leicht anpassbaren Struktur hervorragende Möglichkeiten für andere Verwendungen. Um zu verhindern, dass die traditionelle Architektur unserer Dörfer für immer verschwindet, versuchen wir mit unseren Ausstellungen und Publikationen, auf diese Möglichkeit aufmerksam zu machen. Gleichzeitig trägt die Wiederverwendung bestehender Gebäude und der Einsatz lokaler, natürlicher Materialien zum globalen Klimaschutz bei.

Das Ziel der Ausstellung – und der im Rahmen der Zusammenarbeit entstehenden Publikation – ist es, Scheunenbesitzern Lust, Ideen und Inspiration zu vermitteln, ihre alten Gebäude nicht abzureißen, sondern ihnen durch kreative Sanierungen neues Leben einzuhauchen.

Die Umnutzung von Scheunen in Siebenbürgen ist besonders relevant, da viele dieser Gebäude ihre ursprüngliche landwirtschaftliche Funktion aktuell verlieren und nun eine sinnvolle neue Nutzung gefunden werden muss. In Ländern wie Deutschland, in denen dieser Prozess bereits stattgefunden hat, ist die Erhaltung der letzten verbliebenen Scheunen eine noch dringlichere Aufgabe. Die drei teilnehmenden Länder, Deutschland, Ungarn und Rumänien, befinden sich in unterschiedlichen Stadien der Modernisierung der Landwirtschaft und damit im Prozess der Abschaffung der Scheennutzung.

Somit sind die Pläne für den Umbau der Scheunen und die Kunstwerke, die während der zweijährigen Zusammenarbeit entstanden sind, das Ergebnis der Arbeit von Kreativen mit unterschiedlichem Hintergrund und verschiedenen Ansätzen zum gleichen Thema. Unsere aktuelle Ausstellung zeigt diese Vielfalt – deren Unterschiede und Gemeinsamkeiten – über verschiedene Disziplinen und Ländergrenzen hinweg, deutlich auf.

The above combination of words is the title of a two-year collaboration, the result of which is the exhibition on show here. The concisely chosen title deals with the outstanding building typology of barns, which has been perfected over centuries for rural purposes, and reveals the complexity of the culture: from the architectural tradition to the visual arts to the representation of craftsmanship on traditional buildings and the use of visual and architectural art to transform barns.

Six architects and twelve visual artists from three countries worked together in smaller and larger teams between 2023 and 2025. The architects were responsible for creating architectural designs by reinterpreting traditional barns. The visual artists created independent works inspired by barns and also made contributions that were directly related to and enriched the barn transformation designs.

The exhibition material is divided into two parts: One part of it consists of the presentation of individual artworks, showing photographic documentation of works that were either created in barns or inspired by them. The other half of the exhibition shows the designs for redesigning the barns, which were created in collaboration between architects and visual artists.

The original function of barns was to provide shelter for farm animals and their fodder. Nowadays, this function is declining, but these buildings are defining elements of the traditional village landscape due to their size and offer excellent opportunities for other uses due to their easily adaptable structure. In order to prevent the traditional architecture of our villages from disappearing forever, we try to draw attention to this possibility with our exhibitions and publications. At the same time, the reuse of existing buildings and the use of local, natural materials contributes to global climate protection.

The aim of the exhibition – and the publication produced as part of the collaboration – is to give barn owners the desire, ideas and inspiration not to demolish their old buildings, but to breathe new life into them through creative renovations.

The conversion of barns in Transylvania is particularly relevant, as many of these buildings are currently losing their original agricultural function and a meaningful new use must now be found. In countries like Germany, where this process has already taken place, the preservation of the last remaining barns is an even more urgent task. The three participating countries, Germany, Hungary and Romania, are at different stages of agricultural modernization and therefore in the process of phasing out the use of barns.

Thus, the plans for the conversion of the barns and the works of art that were created during the two-year collaboration are the result of the work of creative people with different backgrounds and different approaches to the same topic. Our current exhibition clearly shows this diversity – its differences and similarities – across different disciplines and national borders.

ALISSA BODLER

223

Das Kunstobjekt „223“ soll die Aufmerksamkeit auf die Besonderheit bereits bestehender Materialien und Objekte lenken. Durch eine einfache Technik ist es möglich bereits vorhandene Objekte zu einem Neuen zusammen zu führen. Das Kunstwerk ist durch Sammelstücke aus und um die Scheune am Wolfstein entstanden. Es führt auf einen Blick das Farb- und Materialspektrum zusammen und bietet dadurch eine Grundlage für den architektonischen Entwurf. Das Objekt zeigt als Sinnbild für die Scheune, dass Bestehendes eine Wertigkeit hat die es zu schützen gilt.

The art object „223“ is intended to draw attention to the specificity of already existing materials and objects. Using a simple technique, it is possible to combine already existing objects to create a new one. The artwork was created by collecting pieces from and around the barn at Wolfstein. It brings together at a glance the colour and material spectrum and thus provides a basis for the architectural design. As a symbol for the barn, the object shows that existing things have a value that must be protected.

Finanziert von der
Europäischen Union

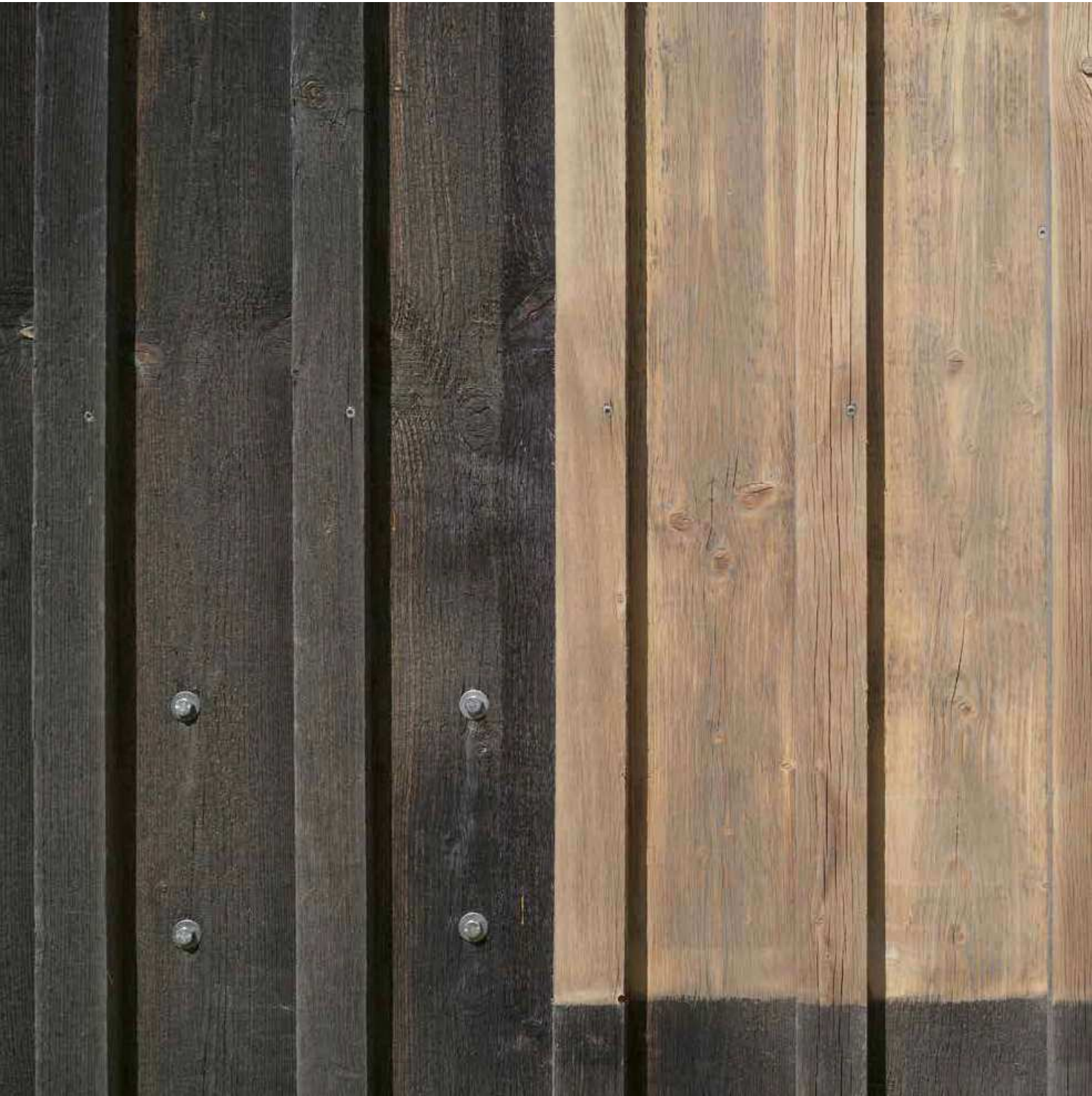

Ein neuer Anschliff

Charakteristisch für die Typologie der Scheune in der Oberpfalz ist die vertikale Bretterfassade. Die sägerau belassene Oberfläche der Bretter verfärbt sich aufgrund von Witterung und UV-Strahlung in den ersten Jahren grau bis schwarz. Als Intervention an der Scheune Pelchenhofen wurde auf zwei rechtwinklige Flächen der Giebelfassade diese oberste grauschwarze Schicht abgeschliffen und die Holzmaserung mit ihrer natürlichen hellen Farbe trat wieder zum Vorschein. Ohne die Verwendung neuer Materialien und ohne Zerstörung des Bestehenden konnte so lediglich durch Oberflächenbearbeitung ein abstraktes Bild in die Fassade gezeichnet werden. Das neue Fassadenbild wird somit zum Indikator der bevorstehenden Instandsetzung der leer stehenden Scheune.

Characteristic for the typology of the barn in the Upper Palatinate is the vertical plank façade. The surface of the rough sawn boards turn gray to black in the first few years due to weathering and UV radiation. As an intervention at the Pelchenhofen barn, this top gray-black layer was sanded off on two rectangular areas of the gable façade, and the wood grain with its natural light color reappeared. Without the use of new materials and without destroying the existing, it was thus possible to draw an abstract image into the façade merely through surface treatment. This new facade image thereby becomes an indicator of the reuse of the empty barn.

ALDIS PAHL – LEONHARD THUMANN

Neo

Was braucht es um den Bestand des Anwesens vor Pelchenhofen wieder mit Leben zu füllen? Die Installation „Neo“ beschäftigt sich mit den Potenzialen der Räume, der Objekte und der Materialien des Orts und zeigt durch die gezielte Verbindung des Vorgefundenen mit neu eingebrachten neon- orangenen Elementen eine markante Wiederbelebung auf. Während sich über die ursprüngliche Nutzung der verwendeten Objekte nur spekulieren lässt, stellen die Teile der Installation in Ihrer neu zugedachten Funktion ganz präzise, einen neuen Zugang, eine neue Sitzmöglichkeit, eine neue Ablage dar. Immer mit dem Fokus darauf, welche möglichen neuen Qualitäten im Bestehenden stecken und wie man sie durch gezielte Ergänzungen neu denken kann.

What does it take to fill the existing property in the area of Pelchenhofen with life again? The installation „Neo“ deals with the potentials of the spaces, the objects and the materials of the place and shows a striking revival by the purposeful connection of the found with newly introduced neon-orange elements. While the original use of the objects can only be speculated, the parts of the installation in their newly assigned function represent quite precisely a new access, a new seating, a new storage. Always with the focus on what possible new qualities are in the existing and how they can be rethought through specific additions.

SVEN GROTHUES – PHILIP STÖCKLER

Reflexion

Die räumliche Installation „Reflexion“ ist als visueller Katalysator gedacht, um neue und zukünftige Szenarien der Scheune am Wolfstein imaginieren zu können. Dabei bezieht sich der Titel der Arbeit einerseits auf die materielle Oberfläche des Objektes und impliziert zugleich den Prozess des Nachdenkens über den vorgefundenen Raum. Das Objekt selbst, welches erst durch die pneumatische Füllung mit einem Gas-Luft-Gemisch räumlich artikuliert wird, schwebt durch das neutrale Austarieren des Objektkörpers im Verhältnis zur Dichte der umgebenden Luft innerhalb der Scheunenstruktur. Darüber hinaus wird durch die bikonvexe Geometrie des Luftkissens ein verzerrtes Spiegelbild der tatsächlich existierenden Raumsituation herbeigeführt. Durch diese Verzerrung bzw. Verfremdung des Raumes eröffnet sich den Betrachter: innen die Imagination neuer, räumlicher Zustände der Scheune.

The spatial installation „Reflexion“ is intended as a visual catalyst to imagine new and future scenarios of the barn at Wolfstein. On the one hand, the work’s title refers to the material surface of the object and, at the same time, implies the process of reflecting on the found space. The object itself, which only becomes spatially articulated through the pneumatic filling with a gas-air mixture, floats within the barn structure through the neutral balancing of the object’s body in relation to the density of the surrounding air. Further, the biconvex geometry of the air cushion induces a distorted mirror image of the actually existing spatial situation. As a result of this distortion or alienation of the space, the imagination of new, spatial states of the barn opens up to the viewer.

